

KAPITOLA PRVNÍ

Aša na městskou farmu jezdila moc ráda. I když začátek letošních Velikonoc byl chladný a větrný, pokaždé, když sem přijela zahřálo ji u srdce. Zabouchla dveře auta a zamávala mámě na rozloučenou. Krabičku se svačinou chytla pod paží a prohlédla si vstupní bránu na farmu.

Kolem velkého zeleného nápisu „Městská farma“ bylo namalováno několik zvířat.

Když stojíte pod kovanou bránou vedoucí na farmu, těžko uvěřit, že za ní jsou skutečná živá zvířata a opravdová farma. Že mezi všemi těmi domy, byty, rušnými silnicemi a železničními tratěmi jsou opravdové stáje a výběhy a živá zvířata. Kdyby nebylo projektu Naděje, ani by sem nikdy nepřišla, natož aby sem docházela pracovat.

Z nebe se začal snášet chladný déšť a Aša si stáhla vlněnou čepici víc přes uši. Vlasy už jí trochu dorůstaly, ale státe jí bývala zima víc než dřív, víc, než když byla zdravá. Tehdy nosila dlouhé černé vlasy až do pasu. V krátkých se ještě cítila divně.

Maminka říkala, že jsou hezké a jemné, jak kočičí kožíšek, ale Aše se to moc nezdálo. Raději nosila čepice a šátky, aby je schovala.

Otevřela petlici na malých dřevěných vrátkách na kraji brány a vstoupila dovnitř. Jak se za ní vrátka zaklapla, rozhlédla se po farmě. Byly prázdniny a tak už tam bylo pár časných návštěvníků. Loudali se farmou, nakukovali do stájí a rozplývali se nad tím jak je to které zvíře roztomilé. Jakmile Ašu zmerčila kuřata, hned k ní na svých dlouhých nožkách přispěchala, pípala a plácala křídélky.

„Neříkejte mi, že vás nikdo nenakrmil!” usmála se Aša, „Kerry vám určitě snídani dala!”

Ptáci na Ašu zírali a natáčeli hlavičky jako by říkali: „To teda ne! Koukej na nás, ubožátka, jsme celá vyhladovělá!” Aša si povzdechla. Černá očka kuřat a jejich jemná pírká byla neodolatelná. Otevřela krabičku se svačinou a podívala se dovnitř. Krabička byla, jako vždycky, plná různých domácích dobrot od maminky. Lékaři Aše říkali, že musí hodně jíst, aby rychle nabrala síly po boji s leukémií, ale tohle by stejně nikdy všechno nesnědla. Aša vzala pár zeleninových placek, rozdrobila je a rozházela po zemi. Kuřata se na drobky vrhla a na moment se

proměnila v chundelatou horu hnědých, černých a rezavých peříček.

Aša se usmála a šla dál přes dvůr. Když došla ke stájím, Stanley, černobílý poník a jeden z nejstarších obyvatel farmy, vystrčil hlavu přes branku a zařeh-tal na pozdrav.

„Dobré ráno, Stanley!” zavolala Aša. Vyдалa se za ním, že ho podrbe na bradě, ale v tu ránu se velké dveře do stájí rozletěly a vykoukl Rory Tent, mana-žer farmy. Jako obvykle měl i dnes tváře rudé jak zralá jablíčka a kudrnaté bílé vlasy mu pokrývaly hlavu jak obláček ovčí vlny.

„Dobré ráno, Ašo!” rozezněl se farmou Roryho hlas, až několik časných návštěvníků úlekem nad-skočilo, „Tak honem do práce, děvenko, za chvíli máme schůzku.”

A zase zmizel uvnitř budovy.

Před mnoha lety, než se město začalo rozrůstat, bývala farma uprostřed polí. Přesto, že mnoho pů-vodních budov bylo zbouráno a rozrostl se tu beto-nový les paneláků, stará stodola se silnými kamen-nými stěnami a dřevěnými trámy přežila.

Nerovná střecha stodoly připomínala Aše sloní hřbet a okenní tabulky domu byly jak oči, které

shlížejí a dohlížejí na farmu. Stodola vypadala jako staré moudré zvíře, které se stará o to, aby všichni obyvatelé farmy byli v bezpečí a šťastni. Skvělé místo pro projekt Naděje a všechny děti, kteří s ním přicházely. Aša byla jedním z nich, byla tu, aby se dala znovu do pořádku po nemoci, ale děti sem chodily z různých důvodů. Některé měly potíže doma, jiné ve škole. Jediné, co měli společného bylo, že potřebovaly pomoc. Práce na farmě pro ně představovala něco hezkého, na co se mohly zaměřit a pomáhala jim v těžkých časech.

„Už jdu,“ odpověděla Aša a spěchala jemným mrháním k budově.

Uvnitř stodoly bylo teplo a útulno. Už mezi dveřmi byla cítit sladká vůně hořícího dřeva v krbu. Na stěnách visely obrázky namalované dětmi z místních škol. Byla to směs obrázků zeleninových a květinových záhonků, a také hodně obrázků zvířat, Aša měla nejraději obrázek, na kterém byla zlatá morčata Bublínka a Písk - s očima jak korálky. Na jednom z obrázků byl Rory. Někdo mu namaloval dlouhé nohy a rozčuchané bílé vlasy vypadaly, jako by mu na hlavě přistál obláček.

„Ašo, pojď do tepla,“ povídá Rory a ukazuje na dvě

velké pohovky nedaleko kamen.

„Kéž by teď na farmě bylo teď tak slunečno a jasno jako tady,” řekla Aša a ukázala na jeden z barevných obrázků na stěně. Pak si svlékla kabát a pověsila ho na věšák u dveří.

Rory se usmál a modrá očka se mu zablýskla. „Neboj, za týden, dva, už to bude jiné. Už jsou skoro Velikonoce. Za chvíli se to tu také zalije barvami!”

„Jak to jde, Ašo?”

Aša se otočila. Ze skladu vyšel její kamarád Jack, v ruce fotbalový míč.

„Ahoj Jacku, na co máš ten míč?”

„Pro Cynthii,” odpověděl Jack, jako by se trochu styděl.

„Pro prasátko?,” divila se Aša?

Rory na pohovce se tiše zasmál: „Jack mám nápad jak vylepšil Cynthii náladu.”

Aša se tázavě podívala na Jacka.

Jack převaloval míč v dlaních: „Já si jen říkal, že kdyby si mohla s něčím hrát, nemusela by být tolik mrzutá.”

“To je skvělý nápad,” zajásala Aša a představila si velkého vepře, jak si hraje s míčem v chlévě, “Mož-

ná se s míčem tak zdokonalí, že ji budeme moci posílat do talentových soutěží. Můžeme jí říkat „Zázračné fotbalové prasátko“ a lidé z celého světa se budou sjíždět, aby se podívali na triky s míčem, které bude předvádět. Mohli bychom dokonce - “ „Tak moment, moment, nestahujme kalhoty, brod je ještě daleko,” usmál se Rory, „Ještě jsme jí ten míč ani neukázali. A Jak znám Cynthii, určitě se jí na něm něco nebude líbit. Třeba bude raději chtít ragbyový míč,” uchechtl se Rory.

Aša se usmála a posadila se na pohovku k Rorymu. Snažili se Cynthii nějak rozveselit, a už vyzkoušeli asi všechno. A jestli se někomu má podařit donutit tohohle mrzutého vzácného vepříka hrát si s fotbalovým míčem, je to právě Jack. Jack byl v projektu Naděje pro to, že se pral s kluky ze třídy, kteří ho šikanovali. Dělali si z něj legraci kvůli dyslexii - měl potíže s psaním a čtením. Ale podle Aši byl Jack jeden z nejchytřejších lidí, které kdy potkala.

Rory si odkašlal, aby nenápadně upozornil na to, že už by bylo dobré zahájit schůzku. Jack, i se svým fotbalovým míčem, si sedl na pohovku naproti.

Aša se rozhlédla. Kerry, koordinátorka projektu Naděje byla u svého stolu na druhém konci stodo-

ly, telefonovala a obtáčela si dlouhé černé copánky kolem prstu.

Aša napínala uši, aby zaslechla, o čem Kerry mluví: „Pane Jarvisi, já vám rozumím, ale nesouhlasím. Místní farmu milují.” Kerry mluvila velmi jasně a srozumitelně, tak jak vždycky, když mluvila s finančním ředitel místní rady.

Nervózně se podívala na Roryho. Derrick Jarvis se vždycky snažil najít nějaký důvod, aby mohl farmu zavřít. Chtěl prodat pozemek stavebním firmám, aby místní radě vydělal peníze. Nedokázal pochopit, že některé věci jsou zkrátka důležitější než peníze.

„Zdá se, že má Kerry plné ruce práce,” řekl Rory, „Tak budeme muset zatím pokračovat bez ní. Nejprve si musíme promluvit o Kudrlince.”

„Ale ne, už je to tu?” napřímila se Aša na pohovce. Kudrlinka byla ovečka, která měla co nevidět přivést na svět jehňátko.

„Ještě ne,” odpověděl Rory, „Ale můžeme to čekat každým dnem. Dal jsem ji do jedné ze stájí, abychom ji měli pod dohledem.”

„Mohu se o ni starat?” vyhrkla Aša, „Slibuju, že ji budu pravidelně kontrolovat. můžu být u ní, aby se

nebála. Určitě bude vyplašená, když je to její první mládětko.”

„Asi jí teď nebude zrovna nejlépe,” pokýval hlavou Rory.

„Budu jí vyprávět pohádky,” řekla Aša, „Milovala jsem, když mi maminka vyprávěla pohádky, když jsem byla v nemocnici. Přijde tak na jiné myšlenky.”

Rory se na ni usmál, „To si piš, děvče, Určitě bude ráda, když jí budeš vyprávět. Také bych byl rád, kdybyste se s Jackem postarali, aby měla nějaký pohyb. Potřebuje pravidelné procházky, aby byla zdravá a připravená na porod. Ale bez fotbalového míče!” dodal a mrkl na Jacka, “Aspoň dokud se jí nenarodí to malé.”

Jack se zasmál: “Jasně, není problém.”

„Díky, Jacku,” ulevilo se Rorymu, „Vím dobře, že máš spousty zkušeností s rozením jehňátek.”

Jack přikývl: „Jo, spousty, jednou v noci jsme jich s dědou přivedli na svět pět!”

„Máš velké štěstí že jsi mohl žít na opravdové farmě!” zasnila se Aša, „Nemůžu se toho jehňátka dočkat. Jak dlouho myslíš, že to ještě potrvá?”

Než mohl Rory odpovědět, ozvala se z druhé stra-

ny místnosti rána jak Kerry praštila telefonním sluchátkem. Pak vstala, přišla k ostatním a padla do pohovky vedle Jacka.

„Tenhle chlap...“ ulevila si, a stříbrné náramky na zápěstí zacinkaly, jak bezradně rozhodila rukama. Jack vedle ní zůstal potichu. Nesnášel, když volal pan Jarvis. Vždycky to znamenalo potíže, a Jack si nedovedl představit, co by si počal, kdyby se s farmou mělo něco stát.

„Ale nemůže farmu zavřít, že ne?“ zeptala se Aša, jako by Jackovi četla myšlenky.

Kerry zavrtěla hlavou: „Ne, není se čeho bát, byl prostě jen otravnej, jako vždycky.“

Ale Jackovi se to nezdálo. Když jde o farmy, není nic jisté. Dobře si pamatoval, co se stalo dědečkovi. Když už byl moc starý a nestačil na práci, musel z „Kopce“, farmy, kde pracoval a žil celý svůj život, odejít. Musel tam nechat i všechna zvířata. A musel odejít i Jack s maminkou.

Kerry se usmála na Jacka a Ašu: „Ale mám od pana Jarvise i jednu dobrou zprávu. Kudrlinky jehňátko nebude jediné mládětko, na které se můžeme na Velikonoce těšit. O prázdninách sem k nám do Nadeže přijde ještě někdo nový.“

„Jupí!“ zaradovala se Aša, „Kdo je to?“
Jack jen tiše sledoval svůj fotbalový míč.

„Jsi v pořádku, Jacku?“ zeptala se Kerry.

„Jo.“

Ale nebyl v pořádku. Tlačilo ho na prsou a srdce mu bylo jak o závod.

Co když ten nový bude některý z kluků z jeho školy. Co když jeden z těch, co ho šikanovali, byl vyloučen a teď ho poslali sem?

„Jmenuje se Eliška,“ pokračovala Kerry, „Nedávno se přistěhovali a nějak se jí nedaří zapadnout v nové škole. Poprosili nás, jestli by tu s námi nemohla být na Velikonoce, a pomoci nám na farmě.“
Jackovi se ulevilo. Takže to bude dívka. To nebude tak zlé. Vždyť Aša je taky fajn. Nikdy se nesetkal s nikým, komu by tolik záleželo na zvířatech tolik, jako jí.

„Bezva, už se těším, až jí to tu ukážeme!“ řekla Aša.
„Na svůj první den tady nikdy nezapomenu. Ty záhonky a květinová zahrada a všechna ta zvířata. Zvlášť po tom, co jsem tolik času strávila v nemocnici.“ Aše se na tvář vloudil zasněný úsměv, „Nejlepší bylo, když jsem poprvé viděla Bublunku a Píska a jak si mě očichávali malými čumáčky. Nebo

když jsem Stanleymu dala kostku cukru a pak se ke mě přitulil.” Zamračila se: „Ba ne, myslím, že úplně nejlepší bylo, když jsem šla poprvé krmit kuřata... Ne, ne, bylo to, když jsem poprvé našla čerstvé vajíčko - bylo ještě teplé! A pak taky, když jsme měli kachňátka... Bylo toho tolik - “

„Ano, ano, pochopili jsme, “ přerušil ji Rory s úsměvem. I Jack se musel usmívat. Jakmile se Aša rozpovídala, bylo těžké ji zastavit.

„No, prostě to pro mě byl nejkrásnější den životě,” řekla Aša.

„Doufám, že Eliška nebude tak upovídaná, jako ty, Ašo, jinak už se nikdy nedostaneme ke slovu!” dodala Kerry.

Aša se usmála: „Nemůžu si pomoci. Vždycky toho musím říct tolik!”

Ozvalo cvaknutí, venku se otevřela hlavní brána. Jack zaslechl zvuk motoru, přijelo auto. Šel k oknu a podíval se přes kapkami pokrytou okenní tabulku. Přijela ta nová dívka.

Jack pozoroval, jak vystupuje z auta a táhne za sebou kufr. Vypadala o něco starší, než on, měla jemné vlnité hnědé vlasy. V tváři ale nebyla vůbec jemná. Měla tvrdý pohled a stažené rty. Jack si po-

vzdechl. Věděl, že i dívky dovedou šikanovat. A po všech těch potížích, které zažil ve škole, by si vůbec nepřál ještě potíže i tady na farmě.

„Už je tu, už je tu!“ přiběhla k oknu Aša. „Teď tu bude ještě větší legrace!“

„Jacku, zašel bys do pekárny pro koláče?“ poprosila Jacka Kerry, když vycházela ven.

Jack přikývl. Možná ji některý z těch domácích koláčů trochu rozveselí, aspoň Ašu vždycky rozveselily. Když ji ale sledoval, jak si to těžkým krokem šine k nim přes dvůr, nemohl si pomoci - téhle asi k rozveselení koláč stačit nebude.

